

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 237. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867559477328/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

den, der i det samme reiste sig, lagde Lærredstversækken over Skulderen og vilde vandre videre.

Naomi tiltalte ham paa Dansk. Manden rødmede.

»De er fra Danmark?» spurgte hun.

»O Gud, det er Dansk, De taler!» udbrød han, og hans Øine funkledede. »Det Sprog hører jeg aldrig. Med Landsmænd kan jeg, efter de Forhold, jeg staaer i, ikke omgaaes, og derfor mødes vi ikke. O Gud, De er fra det kjære Danmark?»

»Der er De født?» spurgte *Naomi*.

»Ja født og baaren!» sagde Munken. »Mange glade Dage har jeg levet der, men siden har jeg prøvet meget, før jeg kom hertil og i denne Dragt!»

»Naar De samler ind til Klosteret,» sagde *Naomi*, »da besøg ogsaa mig i Hotellet paa den spanske Plads!» hun nævnede sin Pleiefaders Navn.

»De er hans Datter!» sagde han, »kjender De mig ikke? Jeg boede i Svendborg, havde Kone og Søn! – O, der er gaaet mig megen Ulykke over! Her var jeg sultet ihjel, havde ikke Klosteret taget mig som tjenende Broder.»

Det var *Christians* Fader; *Naomi* kjendte ham. –

Ved Solnedgang, da Klokkerne ringede til Ave-Maria, stod allerede *Naomi* i sin klædelige Manddragt, og med de smaa Moustacher over den fine Mund. Carnevalstiden var nær, desuden var en saadan Forklædning her i Rom jo ikke noget sælsomt, meente hun. Greven rystede dog lidt paa Hovedet. Nu meldte Tjeneren den unge Marquis; og ingen halv Time efter vare de alle Tre paa Veien til Osteriet, hvor Kunstnerne samlede.

Tæt op til en af Roms smaa Kirker, laa Osteriet; om Dagen faldt hele Lyset kun ind gennem den aabne, dobbelte Dør; Gulvet var brolagt med almindelige Kampsteen; hele den ene Vægs Brede indtog Skorstenen, hvor Baal ved Baal blussede under de forskjellige Retter, som Kone, Mand og to Sønner under en evig Latter og Sladdren tillavede. Paa de skraae Disker laa nok saa malerisk Fiske og Kjød, pyntet med grønne Blade; man kunde udpege hvad man ønskede sig, og strax blev det tilberedt. Ved de lange Træborde sad Bønder og deres Fruentimmer med Vin foran sig i de store straaomvundne Flasker. En Krands af røde Glaslamper brændte om Madon-